

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ ΤΩΝ ΠΟΔΗΛΑΤΩΝ

Του Γιώργου Καπράνου

Τα παιδικά μου χρόνια, ήταν χρόνια δύσκολα , γεμάτα φτώχεια και στερήσεις. Οι περισσότερες οικογένειες θα μου πείτε εκείνους τους καιρούς στο ίδιο καζάνι έβραζαν. Όλα τα παιδιά της γειτονιάς, ώρες ατέλειωτες στις αλάνες για παιχνίδι και ξεφάντωμα. Με κουρεμένα κεφάλια και χιλιάδες «όνειρα ακούρευτα», με μάτια που πέταγαν φωτιές, με κοντά πανταλονάκια παίζαμε για να ξεχάσουμε την πείνα μας. Θυμάμαι που κοιτούσε το ένα το άλλο στα χέρια, μη τυχόν και δούμε κάποιο καινούριο φαγώσιμο. Πού τέτοια τύχη! Το ίδιο πάντα. Μία φέτα ψωμί βρεγμένη και πάνω λίγη ζάχαρη . Ο Τάκης μόνο της θεια-Τασούλας, μεγαλύτερος από εμάς, έριχνε πάνω στη ζάχαρη και λίγο καφέ «για να αλλάζει η γεύση», όπως έλεγε. Μεγάλη φτώχεια , αλλά η συμβουλή της μάνας καταπέλτης.

«Παιδιά μου, η κλεψιά είναι το χειρότερο πράγμα στον κόσμο», έλεγε και ξανάλεγε.

Άνοιξη του 1962 . Διακοπές του Πάσχα. Ξημέρωνε Μεγάλη Παρασκευή. Η καμπάνα του Προδρόμου στη Μελιγού χτυπούσε πένθιμα. Το μικρό ραδιόφωνο, δώρο του θείου Τζίμη από την Αμερική στην αδελφή του, τη μάνα μου δηλαδή, μας πλημμύριζε κι εκείνο με πένθιμη μουσική , ανιαρή.

«Αυτή είναι μουσική του ύπνου» ,έλεγε ο πατέρας μου, αλλά καθώς πέρασαν τα χρόνια έμαθα πως την έλεγαν «κλασική».

Εκείνα τα χρόνια συνήθιζαν στα χωριά μας- κι ευτυχώς το έθιμο κρατά μέχρι σήμερα -το πρωινό της Μεγάλης Παρασκευής, να περνούν από κάθε σπίτι τα μικρά παιδιά του σχολείου, σε μικρές και μεγάλες συντροφίες, αγόρια και κορίτσια και να μαζεύουν λουλούδια από τους κήπους και αγριολούλουδα από τους αγρούς. Γέμιζαν τα ψάθινα πανέρια για να στολίσουν οι μεγάλες γυναίκες με τη σειρά τους ,με μοναδική τέχνη τον Επιτάφιο. Εκείνη την ημέρα ,ακολούθησα κι εγώ την συντροφιά της αδερφής μου, μια παρέα πέντε

—έξι παιδιών, τα περισσότερα πιο μεγάλα από μένα. Ήταν η πρώτη μου φορά που συμμετείχα στην εξόρμηση για την συγκέντρωση των λουλουδιών και μου άρεσε πάρα πολύ. Οι γυναίκες άνοιγαν τις αυλόπορτες με χαρά, έκοβαν ό,τι καλύτερο είχε ο κήπος τους και το έριχναν στο πανέρι κάνοντας το σταυρό τους.

Φτάσαμε στο σπίτι της κυρα-Νικολέτας του Μαντά. Όταν μπήκαμε στην αυλή το μάτι μου έπεσε σ' ένα ολοκαίνουργο ποδήλατο -του κουτιού-που μόνο στα όνειρά μου το είχα δει. Η Κυρα-Νικολέτα έκοβε λουλούδια και τα παιδιά της συντροφιάς, έλεγαν «ευχαριστώ». Μα εγώ δεν άφηνα από τα μάτια μου το ποδήλατο. Το κοίταξα από τη μια, το περιεργάστηκα από την άλλη, κάθισα στη σέλα του, χτύπησα το κουδούνι. Αυτό ήταν. Τρελάθηκα! Θέλω να με καταλάβετε, ήταν ένα ποδήλατο με ρόδες, με κανονικό τιμόνι, με κουδούνι, με χρώματα, με... «Θεέ μου τι τυχερός ο Παναγιώτης», σκέφτηκα.

«Εσύ, Γιωργάκη, δε θα πας κοντά σ' άλλα παιδιά;», ακούω τη φωνή της κυρα-Νικολέτας. Πετάγομαι από το βαθύ μου ύπνο και το βάζω στα πόδια. Η συντροφιά ακουγόταν στην πέρα γειτονιά. Άρχισα να τρέχω.

Το μυαλό μου όμως ήταν μόνο στο ξένο ποδήλατο. «Το ξέρω» σκέφτηκα, «είναι του Παναγιώτη, αλλά παιδάκι είμαι κι εγώ, μια βολτίτσα θα κάνω μόνο». Ένα και δύο, αφήνω τη συντροφιά και ξαναγυρνώ στο τόπο που πραγματοποιούνται τα όνειρα. Στην αυλή των θαυμάτων. Ησυχία βασίλευε παντού. Όλοι έλειπαν. Ανοίγω την πόρτα, παίρνω το ποδήλατο και... αμέριμνος καβαλάρης έρχομαι στην αλάνα, πίσω από το σπίτι μου. Δεν ξέρω πόση ώρα ήμουν ακούραστος ποδηλάτης. Ο ιδρώτας πήγαινε κουμπί. Ξέρω όμως πόσο ευτυχισμένος ένοιωθα. Είχα ανέβει στον έβδομο ουρανό. Και ο Παναγιώτης υποθέτω, ... κλάμα και αναστεναγμούς. Είναι μεγάλη υπόθεση να κάνει το καινούργιο σου ποδήλατο φτερά, χρονιάρια μέρα.

«Θα το κρύψω. Θα είναι δικό μου, μόνο δικό μου για λίγες μέρες», σκέφτηκα. Τι με ένοιαζε εμένα αν ο ιδιοκτήτης του είχε ρέψει στο κλάμα; Χωρίς να χάσω καιρό, έκρυψα το ποδήλατο στα σκίνα, κοντά στο μεγάλο φράχτη του περιβολιού μας. Εξαντλημένος από την κούραση πήγα νωρίς για ύπνο.

Κάποια στιγμή άκουσα τη μάνα μου να λέει, «Γιώργη, τι έπεσες στο κρεβάτι, γρήγορα για μπάνιο. Απόψε θα πάμε όλη η οικογένεια στην εκκλησία, είναι σημαντική ημέρα». Με φωνή που έδειχνε πως κάτι με πονούσε, φέλλισα κάτω από τα σκεπάσματα πως είμαι άρρωστος και δεν θα τους ακολουθήσω στην εκκλησία.

«Τότε, αποκρίθηκε η μάνα μου, θα μείνω κι εγώ στο σπίτι μαζί σου παιδί μου. Πάρε το κορίτσι, Γιάννη, και πήγαινε στην εκκλησία. Βάλτε κι ένα κεράκι και για μας».

Από την κούραση με πήρε ο ύπνος γρήγορα στην αγκαλιά του. Μα κάθε τόσο πεταγόμενοι, μούσκεμα στον ιδρώτα.

«Θα έχεις πυρετό, για να δούμε; Παράξενο μου φαίνεται, τριάντα έξι κι έξι δείχνει, μα γιατί δεν έχεις ύπνο; Τι σε βασανίζει;» με ρωτούσε κάθε λίγο η μάνα μου.

Πού να ήξερε! Πού να φανταζόταν πως μόλις με έπαιρνε ο ύπνος ,χιλιάδες αστυνόμοι με κυνηγούσαν για να με κλείσουν στη φυλακή.

«Φοβάμαι! μανούλα, φοβάμαι! Δε θέλω να με πιάσουν οι αστυνόμοι», της έλεγα κλαίγοντας με αναφιλητά.

Εκείνη μου χαίδευε το μέτωπο λέγοντας μου λογάκια για να μου γλυκάνει την αναστατωμένη ψυχούλα μου.

«Δεν έκανες τίποτα κακό, τι έχεις να φοβηθείς ;Εσύ είσαι καλό παιδί. Οι αστυνόμοι κυνηγούν τους κλέφτες ,εσύ δεν είσαι κλέφτης γιόκα μου, έτσι δεν είναι; Ησύχασε και κοιμήσου».

Της έριξα μια ματιά ξαφνιασμένος από αυτά που άκουγα. «Λες να ξέρει κάτι και προσπαθεί να με ψαρέψει;» σκέφτηκα. Αχ! τι μαρτύριο ήταν κι αυτό. Αποκοιμήθηκα και ξύπνησα αλαφιασμένος αρκετές φορές. Ξημέρωσε. Την ώρα που πήγα να πλυθώ στον νιπτήρα που ήταν κρεμασμένος στη μεγάλη μουριά της αυλής, ακούω τη φωνή της κυρα-Νικολέτας και με έζωσαν τα φίδια. Ρωτούσε τη μητέρα μου μήπως είχε δει κανείς το ποδηλατάκι του γιού της.

«Τι να σου πω, βρε Κούλα, δε έκλεισε μάτι όλη τη νύχτα εκείνο το παιδί .Μα να χαθεί μπροστά στα μάτια μας καινούριο ποδήλατο! Καρφίτσα ήταν! Παράξενο πράγμα» , μονολογούσε.

Δεν άντεξα. Έσπασα. Άρχισα τα κλάματα .Έπεσα στην αγκαλιά της μάνας μου, ψελλίζοντας.

«Βολτ..βολτ..βολτίτσα μόνο ήθελα να κάνω, μανούλα, δεν..δεν είμαι κλεφ..κλέφτης, μη με χτυπήσεις δεν το..το ξανακάνω».

«Εσύ, παιδί μου πήρες το ποδήλατο του Παναγιώτη;» με ρωτά ξαφνιασμένη και κατακόκκινη η μάνα μου.

«Ναι, ναι , μανούλα, μια βολτίτσα ήθελα . Δε θα το ξανακάνω ποτέ...ποτέ..», φώναζα μετανιωμένος.

«Μη το μαλώσεις το παιδί, μικρό είναι, το είδε και το λιμπίστηκε» είπε η κυρα-Νικολέτα.

«Πού το έχεις βάλει ,Γιωργάκη;» .

«Στα σκίνα, στο φράχτη μας ,εκεί..» ,είπα με ανακούφιση.

Πήρε το ποδήλατο η γειτόνισσα, ζήτησε πολλές φορές συγγνώμη η μάνα μου, με κατακόκκινο πρόσωπο από ντροπή και θυμό και καθώς ξεμάκραινε η ξένη γυναίκα ένιωσα το αυτί μου να ξεκολλά από τη θέση του. Το ένα σκαμπίλι έπεφτε μετά το άλλο. «Τι ντροπές είναι αυτές; Το είδα εγώ το όνειρο παλιόπαιδο. Να έρθει ο πατέρας σου και τα λέμε».

Είχα πάρει το μεγάλο μάθημα, Μεγάλο Σάββατο ανήμερα.

Να είσαι σίγουρη μανούλα, πως ποτέ δε θα ξεχάσω, ότι η κλεψιά είναι το χειρότερο πράγμα στο κόσμο, πως δεν σου κρατώ παράπωνα για εκείνο το μπερντάχι που μου έδωσες κι ας λεν οι ψυχολόγοι κι οι παιδαγωγοί.

Στην αυλή του σπιτιού μου σήμερα υπάρχουν τρία ποδήλατα και τα παιδιά μου δεν έχουν χρόνο να τα χαρούν. Κανείς δε ζηλεύει τα ποδήλατα; Πώς άλλαξε ο κόσμος ...

